

Inleiding

Het schrijven van een essay roept de vraag op wat een essay eigenlijk is? Gelukkig kom je met behulp van ons vriendje Google er snel achter dat er een literaire tekst, die in dienst staat van het leveren van een overtuigend betoog, bedoeld wordt

Alvorens aan de slag te gaan moet er nog wel even verteld worden waar dit essay inhoudelijk over moet gaan. *In dit geval een blinde door woorden een schilderij te laten zien en dan liefst een werk van je zelf*. Een onmogelijke opgave. Dat ik nu het woord onmogelijk gebruik is zwaar, de toon is dus gezet.

Mijn drakerige en halsstarrige houding vraagt toelichting. Want hoe kan het zover gekomen zijn dat ik, een van nature meegaand en aimabel persoon, gewoon iets weiger te doen. De reden is dat ik kort geleden de opdracht kreeg een persoonlijk dossier te schrijven. In dit dossier moet duidelijk worden waar ik op dit moment als beeldend kunstenaar mee bezig ben. Het hoe en waarom ik voor de schilderkunst gekozen heb moet in dit dossier ook duidelijk onder woorden gebracht worden. Een persoonlijk dossier schrijf je niet zo maar even maar vraagt om bezinning. De geestelijke confrontatie die ik in het persoonlijke dossier met me zelf als kunstenaar en mens aangegaan ben wordt sterk beïnvloed door de 3 jaar opleiding aan het KASK te Gent.

Dat Schilderkunst, voor mij, feitelijk niets anders is dan een lichamelijke bezigheid met een intellectuele grondslag, waarbij je met materie het restproduct van andere media componeert tot een geconstrueerd beeld dat los van de oorspronkelijke drager staat, mag de belangrijkste uitkomst van mijn confrontatie genoemd worden. Het zoeken van beelden en het ermee componeren, volgens bepaalde richtlijnen, wetten en regels, is een intellectueel proces. Op het moment dat de materie ter hand genomen wordt zitten we in het lichamelijke traject. Op dat moment neemt materie de taak van het intellect over. Wat rest is de passie en emotie van het moment. Daarmee is het schilderen gekomen tot wat het is. Een nutteloze, belangeloze bezigheid die je puur en alleen voor jezelf bedrijft. Laat ik dan ook maar gelijk zeggen dat daar waar ik het woord nutteloos gebruik deze absoluut geen negatieve klank moet hebben in tegendeel zelfs

Ik verwijs naar de Franse filosoof George Bataille en dan speciaal daar waar hij het heeft over de spelende mens, die soeverein is en terug een is bij en met de natuur.

Ik ben superblij en intens gelukkig dat ik na een leven vol van moeten, doelen stellen en arbeid nu eindelijk kan "spelen".

Wat op het doek staat is het resultaat van het gesprek met me zelf en mijn spelen. Daar heeft in principe niemand iets mee te maken. Waar ik het nog moeilijk mee heb is dat anderen mijn werk willen zien. Ze mogen kijken, waarom zou ik ze dat weigeren? Maar waarschijnlijk zullen ze er nooit in kunnen zien wat ik bedoeld heb. Dat beoog ik ook niet. Ik wil dat ze er zelf hun eigen

betekenis aan geven .Ik wil ze niet vastleggen binnen een afgerond plaatje .Als het werk voor mij klaar is heeft het voor mij geen waarde meer .Om de kijker te behoeden voor het zonder nadenken overnemen van mijn mening en visie (passie en emotie) Overschilder ik bepaalde delen of laat slechts een fragment zien, in de hoop dat de kijker zo eenvoudiger en makkelijker zijn eigen emotie kan oproepen .

Het spijt mij dus voor de blinde: ik kan hem niet helpen mijn werk te zien

Hierboven heb ik omschreven en uitgelegd waarom ik als kunstenaar zoveel moeite heb om gids te zijn voor een niet ziende kijker. Maar ook als mens loop ik tegen de grens aan.

Het kan gewoon niet .Mijn persoonlijke emotie en passie kunnen niet aan een ander overgebracht kan worden .Zijn emotie zal per definitie anders zijn .Het woordje *mijn* staat er niet voor niets .De menselijke geest is enig in zijn soort .Op geen enkele manier kan ik de emotie laten zien, als een soort standaard of universele waarheid. Dan waren we geen zelfstandige wezens maar voorgeprogrammeerde robots. Ons hele bestaansrecht zal dan in gevaar zijn .Ons bestaan is gebaseerd op ons eigen DNA wat individueel is en uniek .Kunst is ook niet algemeen. Kunst is persoonlijk .Van Descartes uitspraak ' "je pense donc je suis" zou anders niets overblijven. En hoe zou ik kunnen beschrijven wat Merleau Ponty zag bij 'de schoenen' een werk van Van Gogh. Hij raakte er bij in een trance en liep bij het kijken een andere wereld binnen en ervaart dit als een waarheidsmoment. Het aanschouwen van dit werk bracht hem in een andere wereld .Het werk oversteeg de afbeelding.

Het werkje met de schoenen van Van Gogh gaf mij geen zicht op een andere waarheid, de schoenen bleven de schoenen. Waardoor er bij hem een andere wereld openging terwijl die deur voor mij dicht bleef. Ik weet het niet. Maar wat ik ermee wil zeggen is dat ik niet in staat ben om met woorden een deur open te laten gaan .Een deur die bij mij tijdens het kijken dicht gebleven is. Ook de Duitse filosoof Nietzsche heeft gezegd: "Ieder mens leeft in zijn eigen waarheid". Dus waarom moet mijn waarheid die van de blinde zijn?

Zelfs het "ding an sich" van de Duitse romantiek filosoof Kant kan ik in deze context aanhalen .Het kernwoord bij zijn theorie is de verbeelding. Ook mag niet onvermeld blijven dat Plato, met zijn ideeënwereld, een duidelijk standpunt over schilderskunst neergelegd heeft net als trouwens bijna alle filosofen.

Als laatste kan ik de wetenschap er in dit betoog bijlslepen Niemand weet immers nog hoe de beelden in onze hersens verwerkt worden .Vele theorieën, maar wat de juiste is?

Nogmaals op geen enkele manier kan ik iemand iets laten voelen wat ik zelf niet voel.

En dat ook in terugkerende of omgekeerde wijze.

De opdracht een werk van mij zelf te verwoorden doe ik dus niet .

Ik neem het werk "On Strike" van Herbert von Herkomer uit 1891 te vinden in de Royal Academy te Londen. Het werk meet 80 bij 180 cm en is een voorbeeld de Pre Raphaelite Brotherhood .Het gebruikte materiaal is olieverf op doek.

De onderstaande tekst zal dus een objectieve beschrijving zonder emotionele lading zijn .

We gaan eraan beginnen dus ogen dicht en kijk mee .

Op het werk staat, iets uit het midden, aan de linkerzijde van het schilderij, frontaal over de gehele lengte een man afgebeeld met zijn rug leunend tegen de deurpost van een gebouw .Ik denk dat het zijn huis is maar ontvang daar binnen het schilderij geen informatie over De man is tanig De

knokige, verweerde handen van de man raken elkaar voor de buik ter hoogte van zijn middel en houden een bruine vaal gekleurde bruine pet vast. Schuin achter de man aan de rechterzijde van het schilderij staat een vrouw half verscholen achter de man een peuter zittend op haar linkerarm De vrouw heeft haar de rechter arm om de schouder van de man geslagen. Haar hoofd leunt tegen zijn achterhoofd en de blik is neerwaarts gericht . Het kind op de linkerarm arm van de vrouw kijkt de toeschouwer recht en fronsend aan De hoofden van man vrouw en kind staan op de zelfde hoogte in het schilderij op ongeveer 4/5 van het doek. Dat de vrouw en man even groot lijken komt omdat de vrouw op de drempel staat en de man op de weg .Tussen weg en drempel zit een hoogteverschil van 15 cm

De man heeft kort donkerblond haar met een scheiding aan de linker zijde Hij heeft een baard De ogen staan diep in de kassen en ietwat ingevallen wangen Hij kijkt naar rechts het schilderij uit De kleding van de man doet vermoeden dat het een fabriek arbeider is .Zijn schoenen zijn niet mooi gepoetst maar zien er stoffig en veel gedragen uit de neus bolt ietwat op. De broek van de man lijkt van een bruin corduroy, een manchester broek, de knieën zijn verkleurd alsof hij regelmatig op zijn knieën zit .

De man draagt een bruin tweed colbertje van ongeveer de zelfde kleur als de broek.Het colbertje staat open .Je kunt zien dat het niet nieuw is vele malen gewassen en verschoten .In de rechterzak van het colbertje zit iets zwaars. Het lijkt op een boekje. Onder zijn colbertje draagt hij een vest, Het vest is donkerder bruin dan het jasje Het vest is tot bovenaan toe dichtgeknoopt, vaag zie je nog de boord van een overhemd wat wit van kleur is. Van de vrouw is behalve haar hoofd en rechteronderarm weinig te zien Het haar is donkerder dan de man, achterover gekamd met een knot, verder draagt zij donkere bovenkleding, een lange zwarte rok en een wit schort wat tot over de knieën reikt .Het kind, ik schat het op 18 maanden heeft korte blonde nesthartjes en draagt een rode jurk met korte mouwtjes tot net boven de ellebogen. Ze heeft haar rechterarmpje om de nek van de vrouw en het linkerarmpje houd zij voor haar borst . Op de achtergrond rechts van de vrouwfiguur doemt in de donkerte van het huis een vrouwfiguur op Over deze figuur op de achtergrond kan qua kleding niets gezegd worden behoudens dat het iets blauw grijsachtig is . Het gebouw is van rode baksteen opgetrokken, het metselwerk is kettingverband wat er op duidt dat de muur 22 cm dik is .De onderste 4 lagen van het huis zijn in andere mangaankleurige steen gemetseld, het trasraam,

In de linker bovenhoek van het schilderij naast het hoofd van de man is een raampje zichtbaar, gezien de hoogte van dit raam ca 1.60 meter hoog zal het een toilet raampje wezen dit leid ik af aan de plaatsing .Het huis heeft een verfbeurtje nodig de dorpel is kaal

De kin van de man komt ongeveer tot de onderdorpel van dit raampje .Op het schilderij is aan de onderzijde een stukje van de weg zichtbaar de kleur is rood bruin waarschijnlijk een klinkerverharding .Vaag kan je de stenen onderscheiden

Met deze beschrijving waren 3 mensen in staat om een redelijk gelijkende tekening van dit werk te maken zonder dat ze het werk ooit gezien hadden.

Als we de compositie bekijken dan vallen de volgende zaken op

De achtergrond, de binnen zijde van het gebouw is bijna zwart gelaten, hierdoor treed de man enorm op de voorgrond het witte schort en het rode jurkje evenals het in een lichte kleur neergezette kinderhoofd brengen de voor en achtergrond in evenwicht .de figuur op de achtergrond en het toiletraampje halen de blik van het emotioneel gelaten tafereeltje weg en geven de kijker de mogelijkheid om weg te schuilen .

Nu moet ik dus tegen de blinde zeggen. Laat uw eigen emotie, verbeelding, passie zijn werk maar doen. Denk er maar aan wat u zou denken voelen als u staakt .Zodat U geen u salaris ontvangt Maar

de kosten voor levensonderhoud doorgaan , de huur betaald moet worden evenals de rekening van de dokter en al die andere mensen die nog geld van u krijgen .En er niets meer te eten is U honger heeft en niemand u meer iets wilt lenen .Zou u doorgaan in uw strijd voor betere arbeidsomstandigheden of zou U breken en met hangende pootjes terug aan het werk gaan

Een bonus

Ik loop, loop, loop, loop, loop

Ik stop

Ik kijk

Ik loop, loop, loop, loop, loop

Ik kom geen stap vooruit

Ik loop ik zie ik loop ik zie ik loop ik zie

Ik zie niet wat ik heb gelopen

Ik heb niet gekeken

Ik zou gekeken moeten hebben

Ik zou niet gelopen hebben

Mijn eerste gedichtjes in 55 jaar leven op de bol.